

A szalmaborjú

Col volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregember meg egy öregasszony. Az öreg egy szurokgyárban dolgozott, a felesége meg otthon üldögélt, fonogatott. Igen szegények voltak, semmijük sem volt: amit kerestek, nyomban megették, aztán tovább éheztek. Az öregasszony egyszer így szólt a férjéhez: - Csinálj nekem, öreg, szalmából egy kisborjút, és öntsd le szurokkal. - Hát az meg minek? Mi hasznát vennéd egy szalmaborjúnak? - Csak csináld meg, majd meglátod. Mit tehetett az öreg? Készített szalmából egy borjút, és leöntötte szurokkal. Eljött az este, aludni tértek. Reggel, amikor felkeltek, az asszony szöszt vett magához, és kihajtotta a szalmaborjút a legelőre. Leült egy bokor alá, fonogatta a szöszt és közben ezt mondogatta: - Legelj, legelj, kicsi borjú, míg megfonom ezt a szöszt! Legelj, legelj, kicsi borjú, míg megfonom ezt a szöszt! Font, font, míg csak el nem aludt. A sűrű sötét erdőből ekkor egy medve szaladt ki. Az egyik oldala teljesen ki volt tépve. Nekirontott a kisborjúnak. - Hát te miféle vagy? - kérdi. A borjú így válaszolt: - Szalmából vagyok, a bőröm pedig szurok. - Akkor hát adj egy kis szurkot, hogy megfoltozzam összeszagotott oldalamat! A kisborjú csak hallgatott, a medve pedig fogta magát, tépni kezdte róla a szurkot. Tépte, tépte, de úgy beleragadt a foga, hogy nem tudta kiszabadítani. Futásnak eredt, magával vitte a kisborjút is. Felébred az asszony, hát látja, hogy nincs a borjú sehol. „Édes istenem, hová lett az én kisborjúm? Biztosan hazament már!” Szaladt hazafelé, hát látja ám, hogy egy medve az erdőbe viszi a kisborjút. Kiáltott a férjének: - Szaladj csak, öreg, a kisborjú fogott egy medvét, eredj és öld meg! Az öreg megfogta a medvét, és bedobta a pincébe. Másnap kora reggel, amikor még a nap sem kelt fel, az öregasszony megint szöszt vett magához, és kivitte a borjút a legelőre. Leült egy bokor alá, fonogatott, és közben ezt mondogatta: - Legelj, legelj, kicsi borjú, míg megfonom ezt a szöszt! Legelj, legelj, kicsi borjú, míg megfonom ezt a szöszt! Font, fonogatott, míg csak el nem aludt. A sötét sűrű erdőből egy farkas jött elő, és a borjúhoz futott. - Ki fia-borja vagy? - Szalmából vagyok, a bőröm pedig szurok. - Ha szurokból van a bőröd - mondja a farkas -, akkor adj egy kis szurkot, hogy megfoltozzam oldalamat, mert a vadászutyák kitepték! - Vegyél, nem bánom! A farkas tépni kezdte a kisborjúról a szurkot, de beleragadt a foga, és nem tudta kiszabadítani: ráncigálta ide-oda, de semmi sem segített. Elfutott hát a kisborjúval együtt. Felébredt az asszony, sehol sem látta a kisborjút. Gondolta magában: „Bizonyára hazament már!” - és ő is utána indult. Hát látja, hogy egy farkas vonszolja az erdő felé a kisborjút. Beszaladt az öregért. Az öreg megfogta a farkast, és bedobta a pincébe. Az asszony a harmadik napon is kihajtotta a borjút a legelőre, leült a bokor alá, és elaludt. Egyszer csak szalad a róka. - Hát te ki vagy? - kérdi a kisborjút. - Szalmából vagyok, a bőröm meg szurok. - Adj egy kis szurkot, testvér, hadd ragasszam be az oldalamat, mert az átkozott kutyák majdnem lenyúzták a bőrömet! - Vegyél, nem bánom. A róka foga is beleragadt a szurokba, sehogy sem tudta kiszabadítani. Az öregasszony megint a férjéért szaladt, az meg a rókát is bedobta a pincébe. Ugyanígy fogtak még egy tapsifüles nyulat is. Amikor már négyen voltak, az öreg leült a pince küszöbére, és élesíteni kezdte a kését. Hallja ezt a medve, kérdi az öregtől: - Miét élesíted azt a kést, öreg? - Hogy lenyúzzam a bőrödet, és bundát készítsek belőle magamnak meg az anyjukomnak. - Ne nyúzzál meg engem, inkább bocsáss szabadon. Sok-sok mézet hozok neked. - Eredj, de ne feledkezz meg az ígéretedről. Kiengedte a medvét, aztán megint leült a küszöbre, és tovább fente a kést. Kérdi tőle a farkas:

- Miért fened azt a kést, öreg? - Hogy lenyúzzam a bőrödet, és meleg sapkát varrjak belőle télire. - Ne nyúzzál meg engem, egy egész nyáj juhok hozok neked. - Nem bánom, elengedlek, de teljesítsd, amit ígértél. Kiengedte az öreg a farkast is, aztán leült, tovább fente a kést. Kidugta orcát a róka is, és megkérdezte: - Mondd meg, öreg: miért fened azt a kést? - Rókabőrből szeretnék magamnak szép gallért csinálni. - Ne nyúzzál meg engem, drága jó öreg, hozok neked sok libát meg tyúkot. - Eredj, de meg ne feledkezz az ígéretedről. Elengedte az öreg a rókát is. Már csak a nyulacska maradt meg. Az öreg fenni kezdi a kést. Kérdi tőle a nyulacska: - Minek az? Az öreg így válaszolt: - A nyúl szőre puha és meleg, jó kesztyűm és kucsmám lesz belőled. - Ne nyúzzál meg, öreg, szép szalagokat, függőket meg gyöngyöt hozok, csak bocsáss szabadon. Az öreg a nyulat is elengedte. Eltelt az éjszaka, a reggel még alig virradt, egyszer csak kopog valaki az ajtón. Az asszony felébredt. - Kelj fel, öreg, kopognak az ajtón, nézd meg, ki az. A medve jött, egy egész kaptár mézet hozott. Az öreg elvette a mézet, de alighogy lefeküdt, valaki megint az ajtót zörgette: a farkas egész juhnyáját hajtott az udvarra. Nem sokára a róka koma is megérkezett sok lúddal, tyúkkal meg másféle baromfival, a nyulacska pedig szalagokat, függőket és szép gyémántokat hozott... Örült az öreg, de örült az asszony is. A juhokat eladták, és ökröket vettek a pénzen, az öregember fuvarozni járt az ökrökkel, és meggazdagodtak. A szegény kisborjú pedig, mivel már nem volt rá szükség, csak ott állt az udvaron, míg el nem olvadt a nap melegétől.